

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **Odborový svaz zdravotnictví a sociální péče České republiky**, se sídlem Koněvova 54/1107, Praha 3, zastoupen JUDr. Miroslavem Zámeškou, advokátem se sídlem Na Příkopě 23, Praha 1, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Antonína Čermáka 1057/2a, Praha 6, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 10. 2013, č. j. 9 A 180/2010 - 81,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a průběh předchozího řízení

[1] Dne 22. 1. 2001 byla do rejstříku ochranných známek zapsána slovní ochranná známka č. 230282 ve znění „Lékařské noviny“, jejímž původním vlastníkem byla společnost Strategie Praha, s. r. o. (současným vlastníkem je společnost Mladá fronta, a. s. – dále jen „přihlašovatel“).

[2] Žalobce se dne 22. 5. 2007 domáhal u Úřadu průmyslového vlastnictví prohlášení této ochranné známky za neplatnou podle ustanovení § 32 odst. 3 ve spojení s § 7 odst. 1 písm. k) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách a o změně zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochranných známkách“), neboť se domníval, že přihláška ochranné známky byla podána ve zlém víře. Přihlašovatel totiž musel vědět, že podáním přihlášky této ochranné známky porušuje svoji

smluvní povinnost vyplývající z čl. VII smlouvy uzavřené mezi přihlašovatelem a žalobcem dne 22. 11. 1994, který ho zavazoval nepodniknout žádné kroky k ochraně označení „Zdravotnické noviny“. Podle žalobce nemá napadená ochranná známka rozlišovací způsobilost a přihlašovatel ji podal z ryze spekulativních a „blokačních“ důvodů.

[3] Úřad průmyslového vlastnictví jako správní orgán I. stupně návrhu žalobce vyhověl a vydal dne 5. 11. 2007 pod č. j. 71562/2006 rozhodnutí o prohlášení uvedené ochranné známky za neplatnou. Důvodem tohoto rozhodnutí byla skutečnost, že přihlašovatel nebyl při podání přihlášky veden dobrou vírou, a rovněž to, že podobností přihlášky napadené ochranné známky s jednotlivými částmi označení „Zdravotnické noviny“ a „Lékařské listy“ a rozsahem zapsaných výrobků a služeb byl žalobce dotčen na svých právech.

[4] Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal přihlašovatel rozklad k předsedovi Úřadu průmyslového vlastnictví (dále jen „žalovaný“), který rozhodnutím ze dne 18. 6. 2010, č. j. O-148423/73562/2007/ÚPV, napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně změnil tak, že návrh na prohlášení ochranné známky za neplatnou zamítl. Argumentoval mimo jiné tím, že z žádného ustanovení zmiňované smlouvy z roku 1994 nevyplývá, že by se zápočet užívání označení „Zdravotnické noviny“ měla vztahovat i na jiná označení, která by obsahovala např. pouze jeden ze slovních prvků dotčeného označení. Proto neshledal, že by přihlašovatel byl při podání návrhu na zapsání napadené ochranné známky ve zlé víře.

[5] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu k městskému soudu, kterou městský soud výše rozsudkem napadeným nyní projednávanou kasační stížností jako nedůvodnou zamítl. V odůvodnění rozsudku odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně na rozsudek ze dne 30. 4. 2008, č. j. 1 As 3/2008 - 195, publ. pod č. 1665/2008 Sb. NSS (veškerá judikatura zdejšího soudu je dostupná též z: www.nssoud.cz), podle kterého je nutné vycházet z psychologického konceptu dobré víry. Podle městského soudu nebyl prokázán nedostatek dobré víry (v době podání přihlášky) na straně přihlašovatele tak, že by se přihlášení napadené ochranné známky dělo za účelem získání nějaké výhody na úkor žalobce. Žalobce navíc žádnými důkazními prostředky neprokázal, že namítaná ochranná známka nemá rozlišovací způsobilost, ani že by přihláška k ní byla podána pouze ze spekulativních či blokačních důvodů. Nebyla tak splněna podmínka, kterou zákon k prohlášení neplatnosti ve smyslu § 32 odst. 3 ve spojení s § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách požaduje.

[6] Městský soud rovněž zdůraznil, že neplatnost ochranné známky nemůže být prokázána údajným porušením smlouvy mezi žalobcem a přihlašovatelem, protože z žádného ustanovení této smlouvy nevyplývá, že by se zákaz užívání označení „Zdravotnické noviny“ měl vztahovat i na jiná označení. Ze smlouvy proto nelze vyvozovat větší zápočetní právo k přihlášení označení, než tato smlouva obsahuje, a nelze vykládat smlouvu tak široce, že by si přihlašovatel nemohl přihlásit jakékoliv jiné označení pro časopis se zdravotnickou tematikou. Městský soud také zdůraznil, že případné další okolnosti, které se staly po podání přihlášky napadené ochranné známky, nemohou mít na závěr o dobré či zlé víře přihlašovatele vliv. Podle názoru soudu je označení „Lékařské noviny“ dostatečně distinktivní od označení „Zdravotnické noviny“. Jedná se navíc o odborně zaměřené periodikum, a tak se příliš naprosto odlišných možností při volbě názvu periodika nenabízí. Stejně tak lze předpokládat, že relevantní spotřebitel, tj. pracovník ve

pokračování

zdravotnictví či čtenář se zájmem o tuto problematiku, se v nabídce odborných periodik dostatečně orientuje a oba názvy od sebe odliší.

[7] Jako nedůvodnou hodnotil městský soud také námitku porušení § 45 odst. 1 zákona o ochranných známkách ve spojení s § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), tedy zásady předvídatelnosti rozhodování správního orgánu. Soud uvedl, že žalovaný nahlížel věc individuálně a s ohledem na konkrétní relevantní okolnosti případu vážil veškeré předložené dokumenty. Pokud se rozhodnutí žalovaného liší od jím dříve vydaných rozhodnutí, nemůže být tato skutečnost důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, neboť předchozí nezákonná praxe nemůže být předvídatelnou praxí správního orgánu ve smyslu § 2 odst. 4 správního řádu.

[8] Krajský soud pak neuznal ani námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného z důvodu nevypořádání se s návrhem na prohlášení ochranné známky za neplatnou dle § 32 odst. 1 ve spojení s § 4 písm. b) zákona o ochranných známkách. Žalobce totiž nikterak tento návrh nekonkretizoval a věcně argumentoval pouze z hlediska ustanovení § 32 odst. 3 ve spojení s § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách.

II. Obsah kasační stížnosti

[9] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodu jeho nezákonnosti ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) spočívající v nesprávném posouzení právní otázky v předcházejícím řízení ve vztahu k aplikaci ustanovení § 32 odst. 3 ve spojení s § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách.

[10] Stěžovatel setrvává na svém tvrzení, že přihláška ochranné známky nebyla podána v dobré víře. Zásah do svých práv jednoznačně dovozuje z toho, že je dlouhodobým oprávněným uživatelem označení „Zdravotnické noviny“. Toto označení užívá více než padesát let, což dokládají jednotlivá vydání periodika Zdravotnické noviny a žalovanému tato skutečnost byla známa již z dřívějších správních řízení, jež u něj stěžovatel v minulosti ve vztahu k označení „Zdravotnické noviny“ vedl či stále vede. Stěžovatel je toho názoru, že prokázal, že přihlašovatel nezpochybnitelně věděl o existenci práva k označení „Zdravotnické noviny“ stěžovatele a přihlášením napadené ochranné známky došlo k poškození stěžovatele jakožto oprávněného uživatele. Upozornil, že přihlašovatel dotčené ochranné známky prokazatelně věděl i to, že se zavázal nepodat si přihlášku ochranné známky ve znění „Zdravotnické noviny“; přesto tak dne 27. 10. 1995 učinil. Již tímto krokem proto přihlašovatel projevil, že ve vztahu ke stěžovateli není jeho vnitřní přesvědčení (víra) ani přinejmenším dobrá. Skutečným důvodem podání přihlášky zaměnitelné ochranné známky ve znění „Lékařské noviny“ přihlašovatelem byla snaha využít dobré jméno označení „Zdravotnické noviny“ užívaného stěžovatelem již několik desítek let a vytvořit tak možnost jejího zpeněžení případným prodejem stěžovateli, který by dle očekávání neměl zájem na jejím užívání třetími osobami.

[11] Přihlašovatel porušil rovněž práva stěžovatele jako dlouhodobého oprávněného uživatele označení „Zdravotnické noviny“. Skutečnost, že je stěžovatel oprávněným uživatelem, musel žalovaný znát se své úřední činnosti, poněvadž již dříve vyhověl jeho návrhům na prohlášení neplatnosti ochranných známek zapsaných pro třetí osobu, a to z důvodu, že přihlášky uvedených ochranných známek byly podány ve zlé víře, což

poškodilo práva stěžovatele vyplývající mu z faktického dlouhodobého užívání těchto označení (jednalo se o ochranné známky ve znění: „ZDN ZDRAVOTNICKÉ NOVINY“, „Kongresový list PŘÍLOHA TÝDENÍKU ZDRAVOTNICKÉ NOVINY, „LÉKAŘSKÉ LISTY“, „Lékařské listy“, „ZDN LÉKAŘSKÉ LISTY“). Z toho důvodu musel žalovaný též vědět, že přihlašovatel není v dobré víře, neboť k jejímu zjištění postačuje, pokud přihlašovatel věděl nebo s ohledem na všechny okolnosti měl vědět o existenci relevantních skutečností, tj. např. o již existujících právech k označení. V této souvislosti poukázal stěžovatel na rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 22 Cdo 1843/2000.

[12] Stěžovateli proto připadá nadbytečné zabývat se druhou podmínkou, a tedy zda přihlášením dotčené ochranné známky došlo k jeho poškození. Pro srozumitelnost se však touto podmínkou zabývá a upozorňuje, že označení „Zdravotnické noviny“ bylo u relevantní veřejnosti natolik známým, že i označení mnohem vzdálenější podobnosti, než které tvoří napadenou ochrannou známku, by bylo způsobilé vyvolat nebezpečí záměny či alespoň představu spojitosti s tímto označením. Stěžovateli dále připadá absurdní, aby musel vyčíslovat škodu, která mu byla přihlašovatelem způsobena. Svoji újmu a zároveň výhodu přihlašovatele vnímá v tom, že dotčená ochranná známka byla zapsána do rejstříku ochranných známek a mohla být některými spotřebiteli vnímána jako ochranná známka patřící přihlašovateli, ačkoliv byla zapsána v rozporu s právními předpisy. Pokud jde o použití slova „Lékařské“ namísto „Zdravotnické“, je na první pohled zřejmé, že jde o snahu učinit přihlašováné označení co nejvíce podobné s označením „Zdravotnické noviny“. Pokud by však přihlašovatel měl snahu odlišit přihlašováné označení, mohl i při minimálním zapojení kreativity nepochybně zvolit nezaměnitelné fantazijní označení.

[13] Dále stěžovatel odkazuje na rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 2. 2007, sp. zn. O-119256, ve kterém byla prohlášena za neplatnou ochranná známka ve znění „Lékařské listy“. Z tohoto dovozuje, že žalovaný porušil zásadu předvídatelnosti veřejné správy (§ 2 odst. 4 správního řádu), neboť nyní v obdobné věci rozhodl rozdílně.

[14] Závěry vyřčené městským soudem stěžovatel považuje též za rozporné se zněním § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách chránících zejména před zápisem tzv. pirátských ochranných známek, poněvadž ve svém důsledku umožňuje a i podporuje vznik a existenci nežádoucích blokážních a pirátských ochranných známek. V této souvislosti též soudu vytýká, že jakkoli nezohlednil, že podáním přihlášky ochranné známky ve znění „Lékařské noviny“ přihlašovatel obešel smluvní ujednání mezi ním a stěžovatelem.

[15] Stěžovatel upozorňuje také na zápisnou nezpůsobilost přihlašováného označení z důvodu nedostatku rozlišovací způsobilosti napadené ochranné známky. Je zřejmé, že známka nezískala po jejím zápisu rozlišovací způsobilost v důsledku jejího intenzivního užívání, neboť k návrhu stěžovatele zároveň probíhalo i řízení o zrušení této ochranné známky z důvodu jejího neužívání. Žalovaný přesto otázku rozlišovací způsobilosti ve svém rozhodnutí nevzal v potaz.

[16] Na základě výše uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a vrátil věc městskému soudu k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti

pokračování

[17] Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že městský soud vyšel z konstantní judikatury týkající se dobré víry přihlašovatele ochranné známky (viz výše označený rozsudek NSS č. j. 1 As 3/2008 - 195), podle níž není dostatečným důvodem pro prohlášení ochranné známky za neplatnou pro nedostatek dobré víry pouze samotná vědomost přihlašovatele o existenci ochranné známky, ale prohlášení neplatnosti se může dovolávat pouze ten, kdo by dotčen na svých právech. Takový důkaz ovšem stěžovatel ve správním řízení ani řízení před soudem nepředložil. V kasační stížnosti pak zaměňuje premisy jednotlivých námitkových důvodů, neboť uvádí možnost záměny, představu o spojitosti (asociaci) a možnosti obohacení přihlašovatele a vytvoření profitu na relevantním trhu jako důvody pro prohlášení ochranné známky za neplatnou.

[18] Za zcela nesrozumitelné považuje žalovaný tvrzení stěžovatele, že mu újma byla způsobena tím, že ochranná známka byla zapsána a spotřebiteli tak mohla být vnímána jako známka patřící přihlašovateli. Není totiž nejmenší důvod předpokládat, že by její vlastník měl být smlouvou týkající se jiného označení omezen ve svém právu podat přihlášku jakékoliv jiné ochranné známky než známky „Zdravotnické noviny“. Není také úkolem žalovaného posuzovat, jak měl přihlašovatel volit předmět své přihlášky, ale zda označení obстоjí ve světle návrhu na prohlášení její neplatnosti.

[19] Žalovaný nesouhlasí ani s námitkou nepředvídatelnosti jeho rozhodování. Ochranná známka č. O-119256 ve znění „Lékařské listy“ byla prohlášena za neplatnou dne 19. 2. 2007, tedy ještě před tím, než Nejvyšší správní soud zaujal jednotící postoj k výkladu „nedobré víry přihlašovatele“ v rozsudku č. j. 1 As 3/2008 - 195. Ve zmiňovaném rozhodnutí žalovaný sice uvedl, že nedobrá víra je dána vědomostí přihlašovatele o jiné známce, nicméně podle dnes již konstantní soudní judikatury je možné § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách aplikovat jen tehdy, prokáže-li navrhovatel neplatnosti zásah do svých práv. Pokud ostatně stěžovateli připadá jako nadbytečné prokázat, že došlo k porušení jeho práv, resp. že mu svědčí legitimace podat návrh na prohlášení neplatnosti ochranné známky, je zřejmé, že svou důkazní povinnost neunesl. Proto žalovaný navrhl kasační stížnost zamítnout.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[20] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Městského soudu v Praze v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[21] Jak bylo již predestřeno výše, stěžovatel výslovně uplatnil jeden kasační důvod, když namítá nezákonnost rozsudku městského soudu [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Z ustálené judikatury zdejšího soudu přitom plyne, že o nezákonnost napadeného rozsudku by se jednalo tehdy, jestliže by krajský (resp. městský) soud aplikoval na zjištěnou skutkovou situaci nesprávné zákonné ustanovení (případně by opomenul aplikaci některých ustanovení dalších), anebo by sice vycházel z relevantních zákonných ustanovení, nicméně jejich výklad by odporoval běžným interpretačním metodám (teleologická, systematická, logická, gramatická apod.).

[22] Hlavním předmětem sporu v této věci je posouzení otázky, zda ochranná známka ve znění „Lékařské noviny“ má být ve smyslu § 32 odst. 3 zákona o ochranných známkách na základě návrhu stěžovatele prohlášena za neplatnou z důvodu, že přihláška této ochranné známky nebyla podána v dobré víře podle § 7 odst. 1 písm. k) tohoto zákona.

[23] Nejvyšší správní soud z obsahu správního spisu zjistil, že dne 21. 11. 1994 byla uzavřena smlouva mezi Ministerstvem zdravotnictví ČR, Ministerstvem zdravotnictví SR, Odborovým svazem zdravotnictví a sociální péče ČR a Slovenským odborovým svazem pracovníků zdravotnictví a sociálnej starostlivosti na straně poskytovatelů a společností Strategie Praha, s. r. o. na straně uživatele. Touto smlouvou poskytovatelé převedli na uživatele výhradní oprávnění užívat při vydávání periodického tisku a v souvislosti s tím název „Zdravotnické noviny“, grafické logo tohoto titulu i grafickou úpravu tohoto periodika. Smlouva byla uzavřena na dobu pěti let počínaje dnem 1. 1. 1995 s tím, že se automaticky prodlužuje na dalších pět let, ledaže by byla ukončena výpovědí specifikovanou ve smlouvě. V čl. VII. této smlouvy si strany sjednaly, že problematika ochranné známky bude řešena zvláštní smlouvou podle zákona č. 174/1988 Sb., o ochranných známkách, a zároveň se zavázaly, že nepodniknou žádné kroky k ochraně známky „Zdravotnické noviny“ ve svůj prospěch do dne podepsání uvedené zvláštní smlouvy. Dne 3. 11. 1999 podal přihlašovatel (společnost Strategie Praha, s. r. o.) přihlášku slovní ochranné známky ve znění „Lékařské noviny“.

[24] Skutečnost, že přihlašovatel ochranné známky nepodal přihlášku v dobré víře, vyvozuje stěžovatel zejména z toho, že prý přihlašovatel porušil čl. VII. uvedené smlouvy tím, že podal přihlášku ochranné známky ve znění „Lékařské noviny“, stejně jako další přihlášky ochranných známek, na označení, jež se vztahují k periodiku Zdravotnické noviny.

[25] Podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách „[p]řihlašované označení se nezapíše do rejstříku na základě námitek proti zápisu ochranné známky do rejstříku podaných u Úřadu průmyslového vlastnictví tím, kdo je dotčen ve svých právech přihláškou, která nebyla podána v dobré víře.“ Ustanovení § 32 odst. 3 tohoto zákona upravuje pravomoc Úřadu průmyslového vlastnictví prohlásit ochrannou známku za neplatnou v řízení zahájeném na návrh osoby uvedené v § 7 a z důvodů v tomto ustanovení uvedených.

[26] Z dříve citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 3/2008 - 195, z něhož výslovně vycházel žalovaný a městský soud, vyplývá, že při posuzování, zda jsou dány důvody prohlášení ochranné známky za neplatnou kvůli tomu, že přihláška ochranné známky nebyla podána v dobré víře [§ 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách], je nutné posoudit, zda: (1.) přihlašovatel věděl nebo vzhledem k okolnostem měl vědět o existenci ochranné známky namítatele, (2.) přihlášením ochranné známky přihlašovatelem došlo k poškození namítatele, a konečně (3) neexistuje důvod, jenž by jednání přihlašovatele ospravedlnil.

[27] V souladu s presumpcí dobré víry přihlašovatele a s ustanovením § 34 odst. 1 zákona o ochranných známkách (podle kterého musí být návrh na prohlášení ochranné známky za neplatnou odůvodněn a doložen důkazy) leží důkazní břemeno prvních dvou uvedených podmínek na navrhovateli, resp. namítateli. Až pokud jsou skutečnosti prokazující zlou víru přihlašovatele namítatelem doloženy, je na přihlašovateli, aby případně předložil důkazy prokazující naopak jeho dobrou víru. Nejvyšší správní soud přitom zdůraznil, že „samotná vědomost přihlašovatele o existenci ochranné známky (práva k označení) [...] není dostatečným důvodem pro prohlášení ochranné známky za neplatnou pro nedostatek dobré víry: sám zákon o ochranných známkách uvádí v § 7 odst. 1 písm. k), že ochrannou známku může z důvodu nedostatku dobré víry přihlašovatele napadnout pouze ten, kdo byl takovou přihláškou dotčen na svých právech. Musí zde tedy existovat určitá

pokračování

újma na straně namítatele – a obráceně určitá nespravedlivá výhoda na straně přihlašovatele způsobená právě přihlášením příslušné známky. Typicky se bude jednat o zamezení namítateli ve vstupu na trh určité země, těžení z (parazitování na) pověsti namítatele apod.“ Zároveň je nutné přihlédnout i ke všem ostatním relevantním okolnostem případu, které by mohly zlou víru vyvrátit nebo naopak potvrdit.

[28] Pokud se týká samotné otázky existence dobré víry při podávání přihlášky ochranné známky, výše uvedené závěry vyplývají také z judikatury Soudního dvora EU týkající se ochranné známky Společenství, podle které „*okolnost, že přihlašovatel si je vědom nebo si musí být vědom, že třetí osoba přinejmenším v jednom členském státě již dlouhou dobu užívá totožné nebo podobné označení pro totožné nebo podobné výrobky, které je zaměnitelné s označením, o jehož zápis žádá, nepostačuje samo o sobě k tomu, aby byla prokázána neexistence dobré víry přihlašovatele. Pro účely posouzení neexistence dobré víry, je tedy třeba rovněž vzít v úvahu úmysl přihlašovatele v době podání přihlášky k zápisu*“ (rozsudek Soudního dvora EU ze dne 11. 6. 2009, ve věci C-529/07, *Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli AG v. Franz Hauswirth GmbH*, Sb. rozh. s. I-4893, odst. 40, 41).

[29] Kasační soud přisvědčuje žalovanému i městskému soudu, že dobrá víra přihlašovatele ochranné známky musí být zkoumána k okamžiku podání přihlášky ochranné známky; okolnosti nastalé po tomto datu jsou pro posouzení dobré víry při podání přihlášky ochranné známky irelevantní. Existenci dobré/zlé víry bylo proto třeba zvažovat ke dni 3. 11. 1999, kdy přihlašovatel podal přihlášku dotčené ochranné známky, a brát tak v úvahu pouze skutečnosti, které mu byly známy k tomuto datu.

[30] Na základě shora uvedených východisek se zdejší soud zabýval první podmínkou pro prohlášení ochranné známky za neplatnou z důvodu uvedeného v ustanovení § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách, tedy vědomostí přihlašovatele o existenci totožného či podobného označení. Zde se plně ztotožnil se stěžovatelem, že ke dni podání přihlášky ochranné známky přihlašovatel o existenci podobného označení „Zdravotnické noviny“ bezpochyby věděl, neboť se ve smlouvě z roku 1994 zavázal, že nepodnikne žádné kroky k ochraně tohoto označení. To ostatně přihlašovatel ani nikdy nezpochybňoval a tuto skutečnost má proto soud za nespornou.

[31] Nejvyšší správní soud však nemůže souhlasit s tvrzením stěžovatele, že pouhá vědomost přihlašovatele o stejném či podobném označení je pro účely prohlášení ochranné známky za neplatnou ve smyslu § 32 odst. 3 ve spojení s § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách dostačující. V souladu s výše citovanou judikaturou je třeba ještě kumulativní splnění další podmínky, a to, zda stěžovatel prokázal, že byl přihláškou ochranné známky ve znění „Lékařské noviny“ dotčen na svých právech. Stěžovatel spatřuje újmu způsobenou mu přihláškou dotčené ochranné známky jednak ve skutečnosti, že označení „Lékařské noviny“ je způsobilé vyvolat nebezpečí záměny či představu spojitosti s označením „Zdravotnické noviny“, a že dotčené označení mohlo být některými spotřebiteli vnímáno jako ochranná známka patřící přihlašovateli (dle stěžovatele nezákonně). Označení chráněné napadenou ochrannou známkou podle něj nebylo dostatečně distinktivní a stěžovatel mohl použít jiný výraz než „lékařské“, protože ten byl zřejmě vybrán jako co nejvíce podobný označení „zdravotnické“. Na podporu svého tvrzení doložil, že v dřívějších obdobných věcech rozhodl žalovaný rozdílně, neboť jiné přihlašovatelovy ochranné známky (např. „LÉKAŘSKÉ LISTY“) za neplatné prohlásil.

[32] Z výše citované smlouvy z roku 1994 nicméně vyplývá, jak správně uvedl též městský soud, pouze tolik, že přihlašovatel nebude činit kroky k ochraně označení „Zdravotnické noviny“. Ze spisu je zřejmé, že žádná další dohoda mezi stranami smlouvy do podání přihlášky dne 3. 11. 1999 uzavřena nebyla. Podání přihlášky ochranné známky ve znění „Lékařské noviny“ tak nelze chápat jako porušení uvedené smlouvy, poněvadž v opačném případě by soud vykládal dotčenou smlouvu výrazně extenzivně. Smlouva se totiž dotýkala výhradně periodického tisku s názvem „Zdravotnické noviny“, nehovořila však o zákazu vydávat jiná podobná periodika dotýkající se stejného vědního oboru (a tedy ani o podobných ochranných známkách). Soud nicméně – v obecné rovině – uznává, že jde o označení podobné označení „Zdravotnické noviny“, a proto není možné zcela vyloučit, že by podáním této přihlášky nemohl být stěžovatel dotčen na svých právech.

[33] Pokud se týká podobnosti obou označení a vyvolání nebezpečí záměny, souhlasí kasační soud s městským soudem, že pro označení obecně zaměřeného periodika se zdravotnickou tematikou se nenabízí příliš velká varieta názvů a nelze ani požadovat velkou invenci. Jak již konstatoval Nejvyšší správní soud *„pro posuzování podobnosti mezi výrobky je nutné zohlednit všechny relevantní faktory, které charakterizují vztah mezi dotčenými výrobky. Tyto faktory zahrnují zejména povahu výrobků, jejich účel, způsob použití, jakož i jejich konkurenční nebo komplementární charakter. Dalšími faktory, na které je možno brát ohled, jsou též distribuční kanály, relevantní veřejnost a obvyklý původ zboží“* (rozsudek ze dne 28. 5. 2008, č. j. 9 As 59/2007 - 141). Tyto závěry lze zajisté převzít i na zde posuzovaný případ. Proto blízkost slovních prvků tvořících označení, a to „Zdravotnické“ a „Lékařské“, nemusí ještě znamenat zaměnitelnost obou označení a nutně ani nebezpečí jejich záměny. Stejně tak pro označení periodika není příliš mnoho nápaditých obměn slova „noviny“. Ostatně takto může soud poukázat na blízkost mnohých titulů právnických časopisů, které mohou být na první pohled velmi podobné (například Právní fórum, Právní rozhledy, Právní rádce, Právní zpravodaj, Právník), avšak pro obeznámené čtenáře jsou snadno odlišitelné. Nejvyšší správní soud se tedy ve shodě s názorem městského soudu a žalovaného kloní k závěru, že i přes určitou podobnost je označení chráněné dotčenou ochrannou známkou dostatečně distinktivní a neexistuje zde nebezpečí záměny, obzvláště s ohledem na cílové čtenáře, kteří jsou schopni tyto blízké pojmy ve vztahu k dotčeným ochranným známkám (respektive periodikům) odlišit.

[34] Navíc je třeba upozornit, že důvodem původního prohlášení ochranné známky za neplatnou správním orgánem I. stupně v tomto případě nebyla rozlišovací nezpůsobilost ochranné známky či existence nebezpečí záměny ze strany veřejnosti, nýbrž skutečnost, že stěžovatel byl dotčen na svých právech tím, že přihláška ochranné známky nebyla podána v dobré víře. Nepostačuje zde proto prokázat nedostatečnou distinktivitu či nebezpečí záměny označení, neboť pak by se jednalo o jiný ze zákonných důvodů prohlášení ochranné známky za neplatnou [srov. § 7 odst. 1 písm. a) či § 7 odst. 1 písm. b) zákona o ochranných známkách], ale je nutné zároveň doložit, že tím byl stěžovatel dotčen na svých právech, resp. že mu byla způsobena určitá újma, jež je vyvážena nepřiměřenou výhodou na straně přihlašovatele. Pouhé konstatování, že jde o zaměnitelnou ochrannou známku, respektive, že spotřebitelé budou mít představu spojitosti těchto dvou označení, totiž neznamená, že byl podáním přihlášky k dotčené ochranné známce stěžovatel dotčen na svých právech. Takto z obsahu správního spisu navíc nevyplývá, že by přihlašovatel používal označení „Lékařské noviny“ příliš hojně, naopak jej použil jen několikrát, a to jako název přílohy časopisu Mladé fronty, a. s. Proto se toto označení ani nemohlo stát natolik obecně známým, aby jej spotřebitelé automaticky vnímali jako ochrannou známku

pokračování

patřící přihlašovatel a aby tedy došlo k poškození stěžovatele. Za prokázané nelze považovat ani tvrzení, že přihlašovatel hodlal využít dobré jméno označení „Zdravotnické noviny“ a vytvořit tak možnost jejího zpeněžení případným prodejem stěžovateli. Zde se totiž jedná o pouhý odhad, jenž ovšem stěžovatel ničím nedoložil.

[35] Stěžovatel se cítí dotčen na svých právech dále skutečností, že si přihlašovatel podal přihlášku napadené ochranné známky („Lékařské noviny“) pouze za účelem blokace tohoto označení. O jeho zlé víře přitom svědčí skutečnost, že podával také přihlášky ochranných známek na další označení spjatá s označením „Zdravotnické noviny“, resp. na označení příloh časopisu Zdravotnické noviny, přestože je zřejmé, že tato označení ani nemohl sám využívat. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že pokud se jedná o označení „Lékařské noviny“, přihlašovatel sice podle informací obsažených ve správním spisu nevyužíval toto označení hojně, nicméně je, nikoli však v posledních letech, několikrát použil (ve spise jsou obsaženy kopie vydání lékařských novin z března a června 2005 a faktury na dodávku Lékařských novin z února, května a října 2006). Nelze tedy jednoznačně vyvodit, že by přihlašovatel podal přihlášku ochranné známky jen z důvodu blokace tohoto označení. V této souvislosti soud navíc znovu zdůrazňuje, že registrací jedné ochranné známky není *a priori* vyloučena možnost registrace podobné (nikoli však totožné) ochranné známky, obzvláště v případech, kdy je segment potenciálních názvů poměrně úzký. Pokud by totiž soud akceptoval právní názor stěžovatele, fakticky by tím připustil možnost prvního přihlašovatele blokovat všechna blízká a podobná označení, čímž by ho nedůvodně zvýhodnil před dalšími přihlašovately majícími za cíl oslovit stejné či podobné cílové publikum. Tím by mohlo docházet k citelnému omezování konkurenčního prostředí; zde navíc v oblasti médií, tedy realizace ústavně zaručené svobody projevu a práva na informace.

[36] Kasační soud souhlasí se stěžovatelem, že možnost dotčení práv stěžovatele je třeba posuzovat v širším kontextu, a proto je třeba zohlednit i jím zdůrazňovanou skutečnost, že přihlašovatel podával více přihlášek ochranných známek souvisejících s periodikem Zdravotnické noviny, resp. s jeho přílohami. Na zlou víru přihlašovatele lze přitom dle stěžovatele usuzovat také z toho, že i přes svůj závazek podal přihlášku ochranné známky přímo ve znění „Zdravotnické noviny“. V této souvislosti je třeba uvést, že smlouva z roku 1994 skutečně zakazovala přihlašovatelovi podat přihlášku ochranné známky k označení „Zdravotnické noviny“. Pokud tedy stěžovatel podal přihlášku ochranné známky i přímo k označení „Zdravotnické noviny“, mohlo by se za určitých okolností jednat o podání ve zlé víře (respektive o porušení závazku vyplývajícího ze smlouvy mezi přihlašovatelem a stěžovatelem); to však nebylo předmětem nyní projednávané věci. K této skutečnosti, stejně jako k podávání dalších přihlášek ochranných známek na označení související s periodikem Zdravotnické noviny, lze přihlídnout při celkovém hodnocení dobré/zlé víry přihlašovatele, jako k souvisejícím okolnostem, nejedná se však o rozhodující okolnosti. Dle soudu však v nyní projednávaném případě nepostačují k prokázání zlé víry přihlašovatele a navíc ani z těchto skutečností nelze dovodit, že by podání přihlášky ochranné známky ve znění „Lékařské noviny“ působilo stěžovateli újmu.

[37] Nejvyšší správní soud tak dospěl k závěru, že se stěžovateli nepodařilo prokázat, že by mu podáním přihlášky dotčené ochranné známky byla způsobena újma. Souhlasí sice se stěžovatelem, že nebylo nutné tuto újmu přímo kvantifikovat, avšak bylo by třeba (přinejmenším) doložit důkazy svědčící o této újmě. Takovými důkazy by mohlo být

např. doložení neužívání dotčené ochranné známky po dobu její platnosti, nabídka vlastníka této známky na její prodej stěžovateli a podobně. Vzhledem k tomu, že stěžovatel přesvědčivě jemu způsobenou újmu, resp. dotčení jeho práv, neprokázal, ztotožňuje se kasační soud se závěrem žalovaného a městského soudu, že nebyly splněny předpoklady pro prohlášení ochranné známky za neplatnou podle ustanovení § 32 odst. 3 ve spojení s § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách. Námitka nezákonnosti napadeného rozsudku z důvodu nesprávného posouzení právní otázky soudem proto není důvodná. Okrajem pak Nejvyšší správní soud upozorňuje, že stěžovatelův odkaz na judikaturu Nejvyššího soudu (rozsudek ze dne 7. 5. 2002, sp. zn. 22 Cdo 1843/2000) není na nyní projednávanou věc zcela přílehlavý, neboť ta se vztahuje k posouzení dobré víry v souvislosti s vydržením ve smyslu § 134 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, a nezabývá se specifiky zkoumání dobré víry ve vztahu k prohlášení ochranné známky za neplatnou; proto ji soud ve svém rozhodování nezohlednil.

[38] Co se týče námitky porušení zásady předvídatelnosti rozhodnutí správních orgánů, Nejvyšší správní soud uvádí, že řízení vedené u žalovaného pod sp. zn. O-119256 bylo podloženo jinou argumentací než nyní napadené rozhodnutí, neboť v době prvního ze správních řízení ještě neexistovala judikatura Nejvyššího správního soudu (konkrétně výše citovaný rozsudek č. j. 1 As 3/2008 - 195), která výslovně stanovila, že pro prohlášení ochranné známky za neplatnou je nezbytné prokázat také poškození namítele přihláškou ochranné známky. K tomu lze pro úplnost odkázat na rozsudek zdejšího soudu ze dne 13. 8. 2009, č. j. 7 As 43/2009 - 52, který uvedl, že *„pokud správní orgán na základě racionálních a přezkoumatelných důvodů dojde k závěru, že jeho dosavadní praxe v některém ohledu neodpovídala odborným hlediskům, je oprávněn ji do budoucna změnit, samozřejmě s tím, že se musí týkat všech případů, jež mají shodnou či obdobnou povahu“*. Pokud tedy správní orgány vlivem judikatury Nejvyššího správního soudu dospěly k tomu, že ve své předchozí rozhodovací praxi nepostupovaly správně, nelze jim vytýkat, že později tuto rozhodovací praxi změnily a přizpůsobily ji judikturním závěrům Nejvyššího správního soudu. Naopak lze říci, že v opačném případě by byla rozhodnutí správních orgánů v rozporu se stanoviskem soudní praxe, čímž by docházelo k porušování principu jednotnosti a zákonnosti rozhodování (viz též § 12 odst. 1 s. ř. s.: *„Nejvyšší správní soud jako vrcholný soudní orgán ve věcech patřících do pravomoci soudů ve správním soudnictví zajišťuje jednotu a zákonnost rozhodování tím, že rozhoduje o kasačních stížnostech v případech stanovených tímto zákonem, a dále rozhoduje v dalších případech stanovených tímto nebo zvláštním zákonem.“*), a potažmo též právní jistoty a předvídatelnosti práva.

VI. Závěr a náklady řízení

[39] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené neshledal stěžovatelovy námitky důvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí kasační soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[40] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud na základě § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v tomto řízení žádné náklady převyšující náklady běžné administrativní činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

pokračování

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. dubna 2014

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu